

að koma íslenzkunnri inn hjá þeim. Verðum að færa okkur í nyt alt, sem guð hefur gefið okkur til þess. Fállegar myndir og söngur eru nauðsynleg til þess. Áriðandi er, að íslenzkan komi til þeirra í sambandi við það, sem fállegt er. Að þau kynnist henni einmitt á þann hátt. Að fyrstu og varanlegustu hugmyndir þeirra um málið okkar og þjóðernið verði í geisla-ljósi hins *fagra*, en ekki í rökkri hins ljóta og lúalega.

Hingað til hefur að mestu leyti viðkvæðið virst vera þetta: Það er nógu gott fyrir börnin! Ekki ríður á að vanda það, úr því það á að vera fyrir börnin! Ekki háfa þau neitt vit á því!

Skömm í hattinn sinn ætti hver að fá, sem talar slíkt, eða þá duglega „á ham“.

Það er ekkert of fállegt fyrir börnin.

Nú kemur kirkjuþing saman. Ætti það í verkinu að sýna, að það álíti ekki unglínga-málið sér nær því óviðkomandi eða telji það með hinum minni háttar málum. Ætti það að sýna, að það skilji köllun sína, með því að skipa því sæti með önd-vegis-málum sínum. Og gera eitthvað, sem gagn er að. Treysta því, að börnin endurgjaldi.

Þau endurgjalda alt, sem gert er fyrir þau að gagni. Engir gjalda eins háa vexti af því, sem varið er þeim til gagns og góða, eins og börnin og unglíngarnir. Það er áreiðanlegt.

HLÝÐIÐ!

Í stórri borg einni fyrir nokkru var húsbrenni eins og oft kemur fyrir. Stórhýsi eitt úr múrsteini var að brenna. Slökkviliðið var komið. Mönnunum með vatnsslöngurnar hafði verið skipað að standa með þær undir veggnum, sem vissi fram að strætínu. Þeir gátu ekki í senn veitt múrnum eftirtekt og séð um að þeina rétt vatnsstraumnum í eldinn. Vegginn létu þeir því eiga sig, en hugsuðu eingöngu um að stjórna rétt slöngunum.

En sá, sem alla stjórn hafði á hendi, höfðinginn þeirra, tók vel eftir hættu þeirri, er þeir voru staddir í. Og þótt hann